

Ἄντριέν Ρίτς (1929)

Τὰ δένδρα

Τὰ δένδρα ἀπὸ μέσα κινᾶνε γιὰ τὸ δάσος,
τὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀδειανὸ ὅλες αὐτὲς τὶς
μέρες

ἔδου δὲ μπορούσε πούλι νὰ καθήσει
ἔντομο νὰ κρυφτεῖ
ἥλιος νὰ θάψει τὰ πόδια του σὲ σκιὰ
τὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀδειανὸ ὅλες αὐτὲς τὶς
νύχτες
θὰ εἶναι γεμάτο δένδρα τὸ πρωί.

Ἄλη νύχτα οἱ ρίζες δουλεύουν
νὰ ξεμπλεχτοῦν ἀπ' τὶς ρωγμὲς
σὲ δάπεδο τῆς θεράντας.

Τὰ φύλλα τεντώνονται κατὰ τὸ τζάμι
μικρὰ κλαδάκια σκληρὰ ἀπὸ τὴν προσπάθεια
μακριὰ γατζωμένοι κλάδοι ποὺ γλιστροῦν κάτω
ἀπ' τὴ στέγη
σὰν φρεσκοσηκωμένοι ἄρρωστοὶ
μυσοζαλισμένοι, ποὺ πάνε
πρὸς τῆς κλινικῆς τὶς πόρτες.

Κάθομαι μέσα, οἱ πόρτες ἀνοιχτὲς στὴ θε-
ράντα,
γράφοντας μακριὰ γράμματα
ὅπου μόλις ἀναφέρει τὴν ἀναχώρηση
τοῦ δάσους ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἡ νύχτα εἶναι φρέσκια, ὀλόκληρο λάμπει τὸ
φεγγάρι
σ' ἓνα οὐρανὸ ἀκόμη ἀνοιχτὸ
τὸ ἄρωμα ἀπ' τὰ φύλλα καὶ τὶς λειψῆνες
ἀκόμη φτάνει σὰ φωνὴ μὲς στὰ δωμάτια.
Τὸ κεφάλι μου εἶναι γεμάτο ψιθυρίσματα
ποὺ αὐριο θὰ ἴναι σιωπηλά.

Ἄκου. Τὸ τζάμι σπάει.
Τὰ δένδρα προχωροῦν σκονταφτὰ
ὡς μέσα στὴ νύχτα. Ἄνεμοι ὁμοῦν νὰ τ' ἀ-
παντήσουν.
Τὸ φεγγάρι σπάει σὰν καθρέφτης,
τὰ κομμάτια του λάμπουν τώρα στὴν κορφή
τῆς ψηλῆς βαλανιδιάς.

Ντόναλντ Φίνκελ (1929)

Χέρι α

Τὸ ποίημα κάνει τὴν ἀλήθεια λίγο πῶδ ἔνο-
χλητικὴ,
ὅπως ἓνας καλὸς στηθόδεσμος, τὴ σηκώνει καὶ
τὴν προτείνει
καὶ στὰ δυὸ χέρια. (Σὲ μερικὰ ἀπὸ τὸ πῶδ
φανταχτερὰ καταστήματα
ὑπάρχει ἓνα μοντέλλο μὲ τὰ χέρια κεντημένα
πάνω, σὲ κόκκινο ἢ μαῦρο).

Τελευταῖα ὁ κόσμος ποὺ παντρεύεται, ἀπὸ ἔλ-
λειψη τέτοιων χειρῶν,
βουλιάει σὲ κρεβάτι δίπλα σου σὰν κουρα-
σμένη σύζυγος.

Ἄπο ἔλλειψη τέτοιων χειρῶν, ἡ ὄψη τοῦ φεγ-
γαροῦ βαριεταί,
τὸ δέντρο δὲν ἀπλώνει, δὲν ποθεῖ, οὔτε ὁ δου-
βώνας σφίγγει.

Ἐστροτατισμένο ἢ ντόμπρο, ὁπωσδήποτε,
τὸ ποίημα εἶναι μετρημένο νὰ διεγείρει.
Ἄκουμα πίσω κι ἄσε τὰ χέρια του νὰ παίξουν
πάνω σου:

Ἔρχεται μιά στιγμὴ, ἠφρομένη καὶ διεγερμένη,
ποὺ οἱ δυὸ σας εἶστε τὸ ἴδιο ὄρατοί.

Γκάρυ Σνάιντερ

Ἄγρῦπια τοῦ Μεσαύγουστου στὸ βουνὸ Σάρντοου

Κάτω πρὸς τὴν κοιλάδα κωνερῆ καταχνιά
Τρεῖς μέρες ἔσστη, μετ' ἀπὸ πέντε μέρες
βροχῆ
Πίσσα καίει πάνω στὶς κουκουνάρες τῶν
ἐλάτων
Πέρ' ἀπὸ βράχους καὶ λιβάδια
Σμῆνη νέες μύγες.

Δὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ πράγματα ποὺ κάποτε
διάβασα
Λίγους φίλους, ὅμως εἶναι σὲ πόλεις.
Πίνοντας κρύο νερὸ χιονιοῦ ἀπὸ μιά τσίγκα-
νὴ κούπα
Κοιτάζω πρὸς τὰ κάτω μίλια
Μέσα ἀπὸ ψηλὸ ἥσυχο ἀέρα.

Ποτάμι Αἰούτε

Μιά ῥάχη γρανίτη
Ἐνα δέντρο, θὰ ἦταν ἀρχετὰ
Ἡ ἀκόμη κ' ἓνας βράχος, ἓνα μικρὸ ποταμάκι,
Μιά φλούδα κομματιασμένη σὲ μιά λίμνη.
Λόφος πάνω ἀπὸ λόφο, διπλωμένα καὶ στριμ-
μένα
Σκληρὰ δένδρα μπουκωμένα
Σὲ λεπτὲς σχισμὲς τῆς πέτρας
Ἐνα γιγάντιο φεγγάρι σ' ὄλα αὐτὰ, εἶναι
πέρα πολὺ.
Τὸ πνεῦμα πλανιέται. Ἐνα ἑκατομμύριο
Καλοκαίρια, νυχτερινὸς ἀέρας ἥσυχος κ' οἱ
βράχοι
Ζεστοί. Οὐρανὸς πάνω ἀπὸ ἀτέλειωτα βουνά.
Ἄλα τ' ἄχρηστα ποὺ πάνε μὲ τὸ πῶς εἶσαι
ἄθροιστος
Πέφτουν φεύγουν πέρα, σκληρὸς βράχος τα-
λαντεύεται
Ἄκόμη καὶ τὸ βαρὺ παρὸν φαίνεται νὰ μὴν
πετυχαίνει
Αὐτὴ τὴ φυσαλλίδα καρδιά.
Λόγια καὶ βιβλία
Σὰν μικρὸ ποταμάκι πέρ' ἀπ' τὸ χεῖλος βράχου
Φευγάτο στὸν Ξηρὸ ἀέρα.

Τὸ καθαρὸ, προσεκτικὸ πνεῦμα
Δὲν ἔχει ἄλλο νόημα παρὰ πῶς αὐτὸ
Ποῦ ἔλεπε βλέπεται σ' ἀλήθεια.